

“Kvadet, om: Kvesset.”

Den, så: Ytterste. Til, og være: Den spytterste.
Måtte være, av ypperste den: Kunstner, av ein fyrste.

Framhenn, det: Dunster. Av disse, så tyrste dei: Sprundster.
Visse amén, kan: Høres. I det, svært så langt og: Fjern.
Men, om ett: Det hvisker, i disse tidligere buskvekster.
Så langt, så: Henn. Vises kun, eit spént og spage: Ett spenn.

Av eit stykk, på: Linjen.
Om ikke så langt, som skue: Skimt så, en kjempebukse og lue.
Der ingen lue, ér: Finnes en haug med kvess, så svæur og bratte. Dèt, er: Esset, den maurtue.
Ja, de kan: Sålangt, bærre skratte. Og visst, så dem: Gjæur.
Om ikke, at det var: Herr dinosaur. Da, jeg ville: Reagere, på ett skimt.
Av hans etterlatte, den: Minotaur. I, ett: Glimt.
I bänngryta, den oxen han: Raur, uten noko til det svint.

Hadde du, dens: Tånegl. Så knel, i din: Sneil. Om, du så: Husker.
Du, din lille: Plundre. For, så jeg: Videre. Kreatere, og: Vidundre.
At, av dette: Esset. Kan folk, snakke og misse: Trygt, i skisseopprisset.
Fremad henn, ett: Ultradekke, av glittergiennskjenn. Og, ett: Spring av en penn, for og beundre.

Ein, tidligere: Staur, og en stein. Av, ein: Skisse. Taurneglen, rommer ei heil: Nisse.
Så, ekstremt kunne: Ein fundre. Men, likevel: Så himmelsk, en reirvenn.
Blant glitter, dei: Sprekke, og blundre. Din negl, må: Ikke være, bare heilt feil.
Men, skulle du: Så, skimte. På fyllet, dekt av floss med: Sølvynte. Han, har så: Foren.
Til, ett nytt: Inte. Mens hans høye frø, er av: Selve driftetekket, som skumringsnø.

Kvekkset hadde, soleklart enda fleir: Viskel og tvisteredskap, i sin leir.
Det hele, måtte være til: Og, forundre. Heksett, som: Lekset, i det grunnet.
Fordi, dette: Esset, er av ein: Blyantrisser. Spleint av, en tykketørket: Muskedüdre, han skisser.
Da det, langt så ifra: Gnisser. Om natten, det frister med: Lysstriper, i togets riper.
Og den linjen, vokser som: Bregn. Direkte så, til det: Vage reakt. Mens flust, på: Klein.

Nøttens kvesse, og viskelstøv: Esse. Til himmels, med: Stredskap. Fra, kun: Sein, som sløv.
Verden har, han: Fléin av, i sin rørelse. Og videre til den, han: Nisser, på sin beførelse.
Som igjen, rett er: Påskint. Og, av: Sprukket omhein, klint. Vi satser, på: Søreelse.
Og, ikke minst: Staur på, som skøyt skrivestyrste. Dèt, er eit: Skranglebein.
Også direkte, fra: Husets, tegn. Frimann frank, og såpass: Ein ypperste. Ja, denne er: Mykje.
Ikke minst, forankret blant: Broderskapets egn. Og, en av: Esset, så rein. I både seil, og: Speil.
Skjesse?

Mén, om han: “Var, av fyrstespekket..”
Ja, så kan det visst: Friste. Hvorfor, dette: Etterpå av tanke, jeg tyrste?

Men så heilt, fri og furuten!
Titoltalls fortsatt skitten, og direkte av: Vaskekluten. Ikke ett flekke, av: Lære, som skule.
På, denna: Guten bule.

Likevel heilt, i og bo på: Himmelfall, med truten. Flust på lære, være: Denne høyfuten.
Men, likevel komme med: Stunster. Slik som høyst, i: Rundesprang, og rundster.
Og blant det, sogneste eit: Munster. Og, suverene: Tegnekunster. Kanskje, så blir det: Førelse.
Med: Superhøy magi, esse. I: Rørelse. Klart det at Bombeskvadronen, er de kule.
Energien er altså, ingen: Hengegrein, i nuet. Men som, i: Skein, det likevel bruste.
Til kapps, om: Høyderang, og ingen nedgang i tjein. Dèt esset, vrir videre til: Kvesset, og brue.
Og midt, blant dette: Lesset, av perfekt streik. Fødas nyheitar, vi: Skreik!
Derivering klart, er ein: Leik.

Men vent, og: Hei.
Der, kommer kun: Endelse. Se og gjem bort, ho: Elste! I spist og hast, før at det blir: Lovkvast.

-Har: Ikke, esse. Men bring deg over, på: Syretinget. Gjør nisse, på grisen i: Den binge.
Så skal vi, på nytt: Røyre verden. Inn blant bänngrøten, og: Svinge oss, som viderebelerden.
Heilt furuten: Alle, dei sverden. Og såvisst, midt blant: Siste, den danseferden.